

De oubollige lange f is niet zo stom als hoe jij d'r uit ziet:

plaatstaal is een fynoniem voor dialect;
plaatftaal bestaat uit ftaalplaten.

Als je 't eenmaal fnapt is het fyfsteem fimpel, wijsneus! Moeft je meteen je wenkbrouwen fronsen? Da's heus beft laftig. Je kunt beter je wenkbrouwen fronsen, zei de flons. Als ze dat zelf doet is ze een fronsslons, geen fronsflons, fronfflons of fronsflons. Ik frons, jij fronft. Als je met je neus neuft in mijn fpullen word ik boos en je bent een smeerlap als je een wijs wijf als wijfte aanwijft en dan beft beft, bah! Maar hoe je ook leeft, je leeft de f foms als een f. Dan is 't alsof ik flis. "Alfof" is een fof, een fout, zelfs als je flitft & flift, snap je waarom dat is? En je kunt ook asfalt losmaken, maar geen affalt losmaken. Misschien¹ is er iets mis met die misf. Als je pafst is dat ongepafst, behalve als je iets pafferigs pafst. Die pats ik erin, zei de patfer. Soms moet je fafschen. Of safchen? Daweekeigelknimarkoutopdeerfte. Safschen dus, foms. Dan kun je ook gaan vifsen, niet vifsen, maar wellicht dus vischen. 't Is een heuse klus om heus te klufsen. Of klufchen, maar niet kluffen. Snap je 't nu dus? Soms wel, foms niet. Vandaag eet een alleseter vlees of vis, vroeger vleefch of visch. Als nixen nikfen, is het meeftal niks. Saai hoor, zo'n faaie boel, echt niets fraais maar iets faais. Maar ik niks en jij nikft. De travestiet verwijft en verwijft je naarftig naar z'n arts. Eigenlijk twee artfen. Ik ben 't blijft, dat blijft zo. Maar fucces gewenft, fnotfukkels! The f-word fucks. Aldus de vreemd fnuikend ftuitende fnuiter. Maar mis is mis, heus een heuse misfer. Maar machfchien is dát dus een mischer.

Er beftaat eigenlijk geen eenduidig voorschrift met valte regels, zie b.v.

<https://babelstone.co.uk/Blog/2006/06/rules-for-long-s.html>

¹ Mag (*kan*) gefchieden = (*middelnederlands*) mach fchien = machfchien → ~~mas~~fchien masschien → misschien.

Curfief ziet 't er net iets anders uit:

De oubollige lange f is niet zo stom als hoe jij d'r uit ziet:

plaatstaal is een synoniem voor dialect;

plaatstaal bestaat uit staalplaten.

Als je 't eenmaal snapt is het systeem simpel, wijfneus! Moest je meteen je wenkbrouwen fronsen? Da's heus best lastig. Je kunt beter je wenkbrouwen fronsen, zei de flons. Als ze dat zelf doet is ze een fronsslons, geen fronsflons, fronsflons of fronsflons. Ik frons, jij fronst. Als je met je neus neuft in mijn spullen word ik boos en je bent een smeerlap als je een wijs wijf als wijfste aanwijft en dan best best, bah! Maar hoe je ook leeft, je leeft de f soms als een f. Dan is 't alsof ik flis. "Alsof" is een sof, een fout, zelfs als je flitft & flift, snap je waarom dat is? En je kunt ook asfalt losmaken, maar geen affalt lofmaken. Misschien is er iets mis met die mis. Als je pafst is dat ongepafst, behalve als je iets pafferigs pafst. Die pats ik erin, zei de patfer. Soms moet je fassen. Of safchen? Daweekeigelknimarkoutopdeerfte. Saffen dus, soms. Dan kun je ook gaan vifsen, niet vifsen, maar wellicht dus vischen. 't Is een heuse klus om heus te klufsen. Of klufchen, maar niet kluffen. Snap je 't nu dus? Soms wel, soms niet. Vandaag eet een alleseter vlees of vis, vroeger vleesch of visch. Als nixen nikfen, is het meestal niks. Saai hoor, zo'n faaie boel, echt niets fraais maar iets faais. Maar ik niks en jij nikft. De travestiet verwijft en verwijft je naarftig naar z'n arts. Eigenlijk twee artsen. Ik ben 't blijft, dat blijft zo. Maar succes gewenft, fnotfukkels! The f-word fucks. Aldus de vreemd fnuikend ftuitende fnuiter. Maar mij is mis, heus een heuse mijser. Maar machfchien is dát dus een mijfcher.